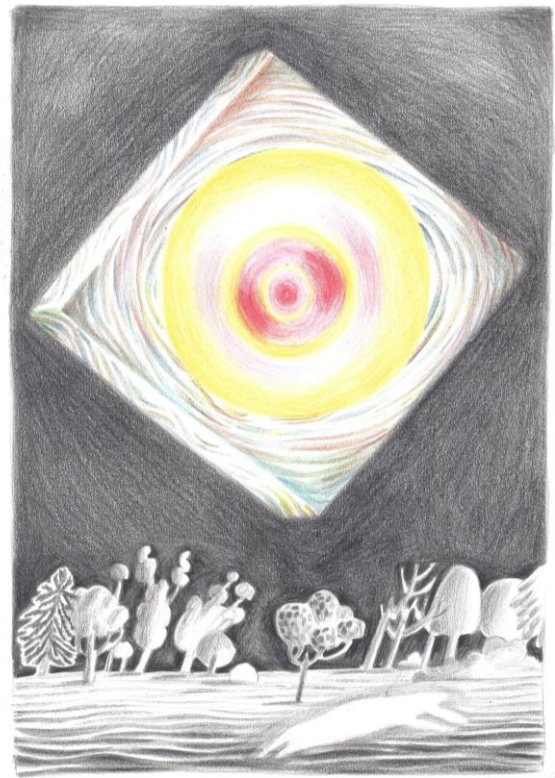

TWEEDUIZENDTWEËËNTWINTIGZIN

Het is allang te laat, veel en veel en veel te laat, hij weet het, het nieuwe jaar eindigt strikt gezien op 7,49 januari, en het is nu alweer bijna februari, en dat is alweer bijna lente, kortom, hij zou zich schuldig moeten voelen voor deze breuk met de traditie, dit laissez faire doe-maar-wanneer-het-je-uitkomt, het nieuwe jaar begint wanneer meneertje het wil, de regels zijn arbitrair en hij is, net als iedereen, ook gewoon scheidsrechter - hij *zou* zich schuldig

moeten voelen, ware het niet dat hij net had besloten dat er wel genoeg schuld in de wereld is, maar liefst tweehonderdzesentwintig biljoen dit jaar - geldjes, dus, hè, hebben we het nog niet eens gehad over al die andere vormen van schuld - een getal op zoek naar betekenis want wie gaat dit dan betalen en aan wie, hoe lang gaat dat dan duren en kunnen we misschien ook iets over betalingstermijnen afspreken en komen we er dan ooit van af, maar bij nader inzien blijkt het helemaal geen probleem, dat had de man helemaal mis: schuld houdt de boel gaande, drijft de economie naar nieuwe hoogten, want wat iemand nu niet kan betalen moet hij in de toekomst bij elkaar zien te sprokkelen, best een goede manier om elkaar bezig te houden eigenlijk, als je er kort over nadent en dan, wanneer je er nog iets langer over nadent, wordt het alleen maar logischer en logischer: dus daarom moet je goed op je centjes letten en ben je cryptoloos

een dief van je eigen portemonnee, want als je op je dertigste de koetjes nog niet op het droge hebt, nog niet helemaal onafhankelijk bent van elke gril, nog steeds bezig zekerheid te zoeken, dan ben je vervolgens je hele leven bezig om dingen te doen voor de mensen die niks meer hoeven te doen, wat een bestaan, welke idioot zou daarvoor kiezen, nou, deze jongen zeker niet, denkt hij triomfantelijk terwijl hij door de *bored ape yacht club* scrollt op zoek naar een garantie voor de toekomst, een nft om van te leven, een clubje om bij te horen terwijl hij de tijd doodt die hij zal hebben gewonnen, maar terwijl hij dagdroomt over dit paradijs van niksigheid, dit bijbelse hof van de boel even lekker helemaal de boel, klikt hij op een poster van een verveelde aap met een feesthoedje en schrikt opeens van de prijzen, want deze gaat voor zeshonderduizendzevenhonderdvierennegentig euro en vierenzeventig cent over de toonbank en hoewel hij nooit heeft gerookt en alleen in het weekend lekker brood koopt komt hij niet eens in de buurt van deze aankoop, dus nu, terwijl hij er nóg wat verder over nadenkt, terugkerend waar hij begon, vraagt hij zich af of het toch niet verstandig is om iets aan die tweehonderdzesentwintig biljoen schuld te doen, al was het alleen maar om een klein beetje plek te maken voor schaamte, een emotie die nog hoge ogen gaat gooien deze eeuw - let op zijn woorden - en op zijn beurt misschien weer plek maakt voor iets anders, iets als...weet hij veel, bijzijn is meemaken, zoals helemaal aan het begin van het jaar, toen het nog wel echt een nieuw jaar was, en de straten nog week van de wisseling, en hij samen met haar door het park liep en de roffel van een specht hen deed schikken, met een zucht onhoorbaar voor anderen vouwde de hele plek, de knoestige bomen, de hond en de baas, de meeuwenkolonie bij het water, het natte gras en het smoezelige vuurwerkkarton zich geruststellend om hen heen, zoals een hele kamer rond een kat in de hoek, een tijdelijk nieuw centrum van het heelal, wat in de

coachingswereld terug naar jezelf heet, maar wat eigenlijk veel meer een uitwaartse beweging is, weglekkend ego, zoiets als het afvuren van een supertelescoop naar een baan rond de zon om het allerverste terug naar hier te krijgen, vierhonderd jaar aan ontdekkingen in de komende tien jaar - daar mag u hem aan houden - en eindelijk meer idee over waar we nu *echt* vandaan komen, of beter nog, waar we straks naartoe kunnen verhuizen als over tien jaar blijkt dat we nog wel vierhonderd jaar nodig gaan hebben om vierhonderd jaar geschiedenis bij te sturen, een gedachte die voorbij schuld en schaamte vooral gewoon een beetje ordinaire angst oproept, maar daar wil hij het niet bij laten, want hoewel het jaar al lang en breed is begonnen is het nu ook weer niet zo dat de lijntjes, zoals de managers zeggen, al definitief zijn uitgezet - er is, met andere woorden, nog heel wat nieuws te verzinnen.